ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. června 2007 *

Ve věci C-50/06,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 31. ledna 2006,

Komise Evropských společenství, zastoupená M. Condou-Durande a R. Troostersem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Nizozemskému království, zastoupenému H. G. Sevenster a M. de Gravem, jako zmocněnci,

žalovanému,

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, J. Klučka, J. N. Cunha Rodrigues, P. Lindh a A. Arabadžev, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Svojí žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Nizozemské království tím, že na občany Unie neuplatňovalo směrnici Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (Úř. věst. 1964, 56, s. 850; Zvl. vyd. 05/01,

s. 11), ale že na ně uplatňovalo obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků, které umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.

Právní rámec

Právo Společenství

2 Článek 18 odst. 1 ES stanoví, že každý občan Unie má právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených v této smlouvě a v opatřeních přijatých k jejímu provedení.

3 Směrnice 64/221 se vztahuje podle svého článku 1 na státní příslušníky jednoho členského státu, kteří pobývají v jiném členském státě Společenství nebo do něj cestují buď za účelem výkonu zaměstnání nebo samostatně výdělečné činnosti, nebo jako příjemci služeb. Ustanovení této směrnice se vztahují rovněž na manžela nebo manželku a rodinné příslušníky takového státního příslušníka, kteří splňují podmínky nařízení a směrnic přijatých v této oblasti k provedení Smlouvy.

4 Směrnice 64/221 se podle svého článku 2 vztahuje na všechna opatření přijatá členskými státy z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, která upravují vstup na jejich území, vydávání nebo prodlužování platnosti povolení k pobytu nebo vyhošťování z jejich území [ukončení pobytu].

5 Podle čl. 3 odst. 1 a 2 této směrnice:

„1. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti se musí zakládat výlučně na osobním chování dotyčné osoby.

2. Odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje."

6 Podle článku 8 směrnice 64/221 zúčastněná osoba může proti rozhodnutí o vstupu, o nevydání nebo neprodloužení platnosti povolení k pobytu nebo proti rozhodnutí o vyhoštění z území [ukončení pobytu] použít opravné prostředky poskytované státním příslušníkům dotyčného státu proti správním aktům.

7 Cílem článku 9 téže směrnice je zajistit minimální procesní záruku státním příslušníkům členských států, vůči nimž je uplatňováno rozhodnutí o nevydání nebo o neprodloužení platnosti povolení k pobytu nebo kteří jsou dotčeni rozhodnutím o vyhoštění z území.

Vnitrostátní právní úprava

8 Článek 1 zákona o cizích státních příslušnících (Vreemdelingenwet) ze dne 23. listopadu 2000 (Stb. 2000, č. 495), stanoví:

„V tomto zákoně a v ustanoveních přijatých na jeho základě, se rozumí:

[...]

e) Státními příslušníky Společenství:

1. státní příslušníci členských států Evropské unie, kteří jsou podle Smlouvy o založení Evropského společenství oprávněni vstoupit a pobývat na území jiného členského státu;

2. rodinní příslušníci osob uvedených v bodě 1, kteří mají státní příslušnost třetího státu, a kteří jsou v důsledku rozhodnutí přijatého podle Smlouvy o založení Evropského společenství oprávněni vstoupit a pobývat na území členského státu;

[...]

m) Cizím státním příslušníkem:

každá osoba, která nemá nizozemskou státní příslušnost a se kterou na základě zákona nemůže být zacházeno jako s Nizozemcem."

9 Článek 8 písm. e) téhož zákona stanoví, že cizí státní příslušník řádně pobývá v Nizozemsku jakožto státní příslušník Společenství pouze tehdy, pokud se jeho pobyt zakládá na pravidle přijatém na základě Smlouvy nebo Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3).

10 Článek 63 zákona o cizích státních příslušnících stanoví, že cizí státní příslušník, který řádně nepobývá v Nizozemsku a který sám od sebe tuto zemi neopustil ve lhůtě určené tímto zákonem, může být na základě čl. 27 odst. 1 písm. b) nebo čl. 45 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona vyhoštěn.

11 V souladu s článkem 67 téhož zákona:

„1. Cizí státní příslušník může být prohlášen za nežádoucího naším ministrem:

a) pokud řádně nepobývá v Nizozemsku a pokud se opakovaně dopustil právně postižitelného skutku na základě tohoto zákona;

b) pokud byl pravomocným rozsudkem odsouzen za trestné činy, za které mu hrozí trest odnětí svobody na tři nebo více let, nebo opatření stanovené v článku 37a Wetboek van Strafrecht;

c) pokud představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a národní bezpečnost a pokud nepobývá v Nizozemsku řádně ve smyslu čl. 8 písm. a) až e) či písm. l);

d) na základě smlouvy nebo

e) v zájmu mezinárodních vztahů Nizozemska.

[...]

3. Odchylně od článku 8 cizí státní příslušník prohlášený za nežádoucího nemůže řádně pobývat [v Nizozemsku].“

12 Tento článek v zásadě přejímá článek 21 zákona o cizích státních příslušnících z roku 1965, na který odkazuje Komise ve své žalobě.

13 Článek 1:5 odst. 1 vyhlášky o cizích státních příslušnících (Vreemdelingenbesluit) ze dne 23. listopadu 2000 (Stb. 2000, č. 497) zní následovně:

„Pokud jde o rozhodnutí o stížnosti nebo správní žalobě, náš ministr si vyžádá stanovisko výboru pro záležitosti týkající se cizích státních příslušníků [...], pokud napadené rozhodnutí odmítá vstup do Nizozemska státnímu příslušníku Společenství nebo pokud je konstatováno, že státní příslušník Společenství nepobývá v této zemi řádně ve smyslu čl. 8 písm. e) zákona, nebo pokud je tento řádný pobyt ukončen z důvodů souvisejících s nebezpečím pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví ve smyslu směrnice 64/221 [...].“

14 Článek 8:13 této vyhlášky stanoví:

„1. K vyhoštění státního příslušníka Společenství se nepřistoupí, dokud nebude zjevné, že osoba nemá právo pobytu nebo že její právo pobytu vypršelo.

2. Cizí státní příslušník, který je příslušníkem jednoho ze smluvních států Smlouvy o založení Evropského společenství nebo Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jeho rodinní příslušníci, který nemá právo pobytu jakožto státní příslušník Společenství, nebo jehož právo pobytu vypršelo, bude vyhoštěn až po uplynutí lhůty nejméně čtyř týdnů, která mu byla přiznána k odchodu do jiné země než Nizozemska, do níž má zaručen vstup.

3. K vyhoštění cizího státního příslušníka uvedeného v odstavci 2 se nepřistoupí, dokud nebude přijato rozhodnutí o stížnosti podané v určených lhůtách proti rozhodnutí ve smyslu odstavce 2.

4. V naléhavých případech se lze od odstavců 2 a 3 odchýlit."

15 Bod B10/7.3.2 oběžníku o cizích státních příslušnících (Vreemdelingencirculaire, Stcrt. 2000, č. 64, s. 17) uvádí, že státní příslušníci Unie, jakož i jejich rodinní příslušníci, kteří řádně pobývají v Nizozemsku, mohou být vyhoštěni pouze ministrem (čl. 63 odst. 2 zákona o cizích státních příslušnících). V tomto ohledu je namístě zohlednit záruky uvedené v článcích 1:5 a 8:13 vyhlášky o cizích státních příslušnících. Naopak, pokud jde o státní příslušníky a jejich rodinné příslušníky, kteří řádně nepobývají nebo již řádně nepobývají v této zemi na základě práva Společenství nebo jakéhokoliv jiného pravidla, je namístě uplatnit podle bodu B10/7.3.1 tohoto oběžníku obecná pravidla týkající se odchodu a vyhoštění, a sice články 61 až 65 zákona o cizích státních příslušnících.

16 Zákon o cizích státních příslušnících, vyhláška o cizích státních příslušnících a oběžník o cizích státních příslušnících vstoupily v platnost dne 1. dubna 2001.

Postup před zahájením soudního řízení

17 Několik občanů Unie, kteří byli v Nizozemsku odsouzeni k trestům odnětí svobody, se obrátilo na Komisi se stížnostmi ohledně opatření, která vůči nim přijaly nizozemské orgány, když je prohlásily za nežádoucí z důvodů veřejného pořádku. Po přezkoumání těchto stížností Komise dospěla k závěru, že obecné nizozemské právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků použitelné rovněž na státní příslušníky jiných členských států nejsou v souladu se směrnicí 64/221, pokud jde o občany Unie, jelikož umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu na území. V důsledku toho Komise dne 19. prosince 2002 zaslala Nizozemskému království výzvu dopisem, aby předložilo své vyjádření.

18 Ve své odpovědi ze dne 6. března 2003 nizozemská vláda popírá vytýkanou skutečnost vznesenou Komisí. Občané Unie, kteří nemají právo pobytu na základě ustanovení práva Společenství, nespadají do působnosti směrnice 64/221. V takovém případě se na ně vztahují vnitrostátní ustanovení. Tak je tomu zejména v případě státních příslušníků jiných členských států, kteří neprokáží svou státní příslušnost prostřednictvím platného pasu nebo průkazu totožnosti. To samé platí pro státní příslušníky jiných členských států, kteří byli odkázáni na veřejné prostředky v Nizozemsku, jakými jsou stěžovatelé, jelikož tato okolnost automaticky způsobuje ztrátu práva pobytu.

19 Krom toho nizozemská vláda tvrdí, že vnitrostátní orgány nemají povinnost vyhostit cizí státní příslušníky, kteří byli odsouzeni pro trestný čin, ale že mají posuzovací pravomoc, která jim umožňuje zvážit různé přítomné zájmy. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění se zkoumá rodinná situace dotyčné osoby.

20 Jelikož tato odpověď Komisi nepřesvědčila, Komise dne 9. července 2004 zaslala Nizozemskému království odůvodněné stanovisko, ve kterém zopakovala vytýkanou skutečnost uvedenou ve výzvě dopisem a kterým jej vyzvala k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby vyhovělo uvedenému stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení.

21 Jelikož nizozemská vláda odpověděla dne 24. září 2004 na uvedené odůvodněné stanovisko tak, že v zásadě trvala na svém předchozím postoji, Komise se rozhodla podat tuto žalobu.

K žalobě

K přípustnosti

22 Nizozemské království ve své žalobní odpovědi vznáší námitku nepřípustnosti vycházející z rozšíření předmětu žaloby.

23 Podle nizozemské vlády jí Komise ve své výzvě dopisem ze dne 19. prosince 2002 a ve svém odůvodněném stanovisku ze dne 9. července 2004 vytýká pouze to, že na občany Unie neuplatňuje ustanovení směrnice 64/221, ale obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků umožňující vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu. Naproti tomu ve své žalobě Komise obecně tvrdí, že tyto právní předpisy nejsou v souladu s právem Společenství z toho důvodu, že tyto předpisy nečiní rozdíl mezi cizími státními příslušníky obecně a státními příslušníky jiných členských států. Krom toho se žalovanému účastníkovi řízení vytýká, že neprovedl správně do vnitrostátního právního řádu směrnici 64/221.

24 Ve své replice Komise tvrdí, že její žaloba se týká pouze systematické a automatické spojitosti, kterou dotčené právní předpisy umožňují vytvořit mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu na území, pokud jde o občany Unie.

25 Toto tvrzení je potvrzeno zněním návrhových žádání žaloby, kterými se Komise domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Nizozemské království tím, že na občany Unie neuplatňovalo směrnici 64/221, ale že na ně uplatňovalo obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků, které umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.

26 Za těchto podmínek nizozemská vláda nemůže vytýkat Komisi, že rozšířila předmět žaloby, jak byl vymezen v postupu před zahájením soudního řízení.

27 Námitka nepřípustnosti musí být tudíž zamítnuta.

K věci samé

28 Jak bylo uvedeno v bodě 25 tohoto rozsudku, Komise vytýká Nizozemskému království, že nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají ze směrnice 64/221, tím, že na občany Unie neuplatňovalo ustanovení této směrnice, ale že na ně uplatňovalo obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků, které umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu.

29 Komise tvrdí, že každý občan Unie musí mít možnost dovolávat se hmotných a procesních záruk stanovených směrnicí 64/221 bez ohledu na svou situaci, pokud jde o právo pobytu. Podle článku 3 této směrnice vyhoštění takového občana z důvodů veřejného pořádku se musí zakládat na osobním chování dotyčné osoby a nemůže být odůvodněno pouze odsouzením pro trestný čin. Z ustálené judikatury vyplývá, že členské státy mohou vyhostit státní příslušníky jiných členských států z takových důvodů výlučně tehdy, pokud dotyčná osoba představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem dotčené společnosti.

30 Podle Komise Nizozemské království nesplnilo své povinnosti vyplývající ze směrnice 64/221 i za předpokladu, že by obecné nizozemské právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků nebyly ve věci vyhoštění automatické a že by se v tomto kontextu přistoupilo ke zvážení přítomných zájmů. Není vyloučeno, že vnitrostátní orgány vycházejí z předpokladu, že cizí státní příslušníci, kteří byli odsouzeni pro trestný čin, musejí být vyhoštěni, pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti.

31 V důsledku toho je třeba jednak přezkoumat, zda se občané Unie mohou dovolávat záruk stanovených směrnicí 64/221 nezávisle na svém statusu rezidenta, a jednak otázku údajné systematické a automatické spojitosti, kterou dotčené právní předpisy umožňují vytvořit mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu.

32 Nejprve je třeba připomenout, že status občana Unie je předurčen být základním statusem státních příslušníků členských států (rozsudky ze dne 20. září 2001, Grzelczyk, C-184/99, Recueil, s. I-6193, body 30 a 31, jakož i ze dne 15. března 2005, Bidar, C-209/03, Sb. rozh. s. I-2119, bod 31). Podle čl. 18 odst. 1 ES má každý občan Unie právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Státní příslušník členského státu, který nemá v hostitelském členském státě právo pobytu

na základě jiných ustanovení Smlouvy nebo opatření přijatých k jejímu provedení, může z pouhého titulu občana Unie požívat práva pobytu na základě přímé použitelnosti tohoto článku (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 17. září 2002, Baumbast a R, C-413/99, Recueil, s. I-7091, bod 84, a ze dne 7. září 2004, Trojani, C-456/02, Sb. rozh. s. I-7573, bod 31).

33 Toto právo však není bezpodmínečné. Článek 18 odst. 1 ES stanoví, že je přiznáno pouze s výhradou omezení a podmínek stanovených v této smlouvě a v opatřeních přijatých k jejímu provedení (viz zejména výše uvedený rozsudek Trojani, body 31 a 32, jakož i rozsudek ze dne 18. července 2006, De Cuyper, C-406/04, Sb. rozh. s. I-6947, bod 36).

34 Mezi omezeními a podmínkami stanovenými nebo povolenými právem Společenství směrnice 64/221 umožňuje členským státům vyhostit příslušníky jiných členských států ze svého území z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti při dodržení hmotných a procesních záruk stanovených touto směrnicí a obecných zásad práva Společenství (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 25. července 2002, MRAX, C-459/99, Recueil, s. I-6591, body 61 a 62, jakož i ze dne 31. ledna 2006, Komise v. Španělsko, C-503/03, Sb. rozh. s. I-1097, body 43 a 44).

35 Jak vyplývá z judikatury, záruky stanovené směrnicí 64/221 vyžadují široký výklad, pokud jde o jejich osobní působnost (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek MRAX, bod 101). Členské státy musejí přijmout všechna opatření, aby byla zajištěna pro všechny státní příslušníky jiného členského státu, kteří jsou dotčeni rozhodnutím o ukončení pobytu, ochrana, kterou pro ně představují ustanovení této směrnice (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 2. června 2005, Dörr a Ünal, C-136/03, Sb. rozh. s. I-4759, bod 49). Vyloučit občany Unie, kteří nepobývají řádně na území hostitelského členského státu, z požívání těchto hmotných a procesních záruk, by zbavilo tato ustanovení jejich užitečného účinku.

36 Tento výklad je podpořen výše uvedeným rozsudkem MRAX, v němž Soudní dvůr shledal, že státní příslušník třetího státu, který je rodinným příslušníkem příslušníka Společenství, ale nesplňuje podmínky legálního pobytu, musí mít možnost dovolávat se procesních záruk stanovených směrnicí 64/221.

37 Je tudíž třeba konstatovat, že výklad, podle něhož se ustanovení směrnice 64/221 uplatní výlučně na občany Unie, kteří pobývají řádně na území hostitelského členského státu, není v souladu s právem Společenství.

38 Dále, pokud jde o systematickou a automatickou spojitost, kterou obecné nizozemské právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků umožňují vytvořit, pokud jde o občany Unie, mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu na území, je třeba uvést, že podle článku 67 zákona o cizích státních příslušnících ve vzájemném spojení s čl. 1 písm. m) téhož zákona cizí státní příslušník – a sice každá osoba, která nemá nizozemskou státní příslušnost – může být příslušnými nizozemskými orgány prohlášen za nežádoucího, zejména pokud byl pravomocným rozsudkem odsouzen za trestné činy, za které mu hrozí trest odnětí svobody na tři nebo více let.

39 Ačkoliv je pravda, že podle dotčených právních předpisů, jak jsou vykládány oběžníkem o cizích státních příslušnících, je namístě zohlednit záruky stanovené články 1:5 a 8:13 vyhlášky o cizích státních příslušnících v případě státních příslušníků Unie, jakož i jejich rodinných příslušníků, nic to nemění na tom, že toto pravidlo se týká pouze osob, které řádně pobývají v Nizozemsku.

40 Jelikož se směrnice 64/221 uplatní rovněž na občany Unie, kteří nepobývají řádně na území hostitelského členského státu, taková osoba může být vyhoštěna z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti pouze za striktních omezení stanovených touto směrnicí.

41 Podle čl. 3 odst. 1 směrnice 64/221 se opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí zakládat výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Z existence odsouzení pro trestný čin tak lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvající ohrožení veřejného pořádku (viz zejména rozsudky ze dne 27. října 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 28; ze dne 19. ledna 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod 24; výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 44, a rozsudek ze dne 27. dubna 2006, Komise v. Německo, C-441/02, Sb. rozh. s. I-3449, bod 33).

42 Soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219, bod 27; výše uvedený rozsudek Bouchereau, bod 33; výše uvedený rozsudek Calfa, bod 23; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil, s. I-5257, body 64 a 65; výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 45, a výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 34).

43 Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění konceptu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti (výše uvedené rozsudky Rutili, bod 28; Bouchereau, bod 35; Orfanopoulos a Oliveri, bod 66; Komise v. Španělsko, bod 46, a Komise v. Německo, bod 35).

44 Podle Soudního dvora právo Společenství rovněž brání vnitrostátním ustanovením vycházejícím z předpokladu, podle něhož státní příslušníci jiných členských států, kteří byli odsouzeni k určitému trestu za konkrétní trestné činy, musejí být vyhoštěni (viz výše uvedený rozsudek Orfanopoulos a Oliveri, bod 93).

45 Ačkoliv nelze v projednávaném případě prokázat, že existuje v obecných nizozemských právních předpisech týkajících se cizích státních příslušníků absolutní automatická spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu na území, nic to nemění na tom, že tyto právní předpisy umožňují vyhostit z území Nizozemského království, bez ohledu na hmotné a procesní záruky stanovené směrnicí 64/221, občany Unie, kteří byli odsouzeni pro trestný čin. Nelze totiž vyloučit, že rozhodnutí o vyhoštění bude vydáno proti takové osobě – navzdory zohlednění rodinné situace – aniž by bylo zohledněno její osobní chování nebo existence, či neexistence skutečného a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku.

46 Je tak třeba konstatovat, že obecné nizozemské právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, pokud jde o občany Unie.

47 Konečně, nizozemská vláda ve své žalobní odpovědi uvádí, že přehodnotila svůj postoj ve světle pozdější judikatury Soudního dvora. Uznává, že každý občan Unie spadá do působnosti směrnice 64/211 a musí mít možnost požívat hmotných a procesních záruk stanovených touto směrnicí. Podle této vlády by vnitrostátní právní úprava měla být uvedena do souladu s právem Společenství v rámci provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77, a oprava v Úř. věst. L 229, s. 35; Zvl. vyd. 05/05, s. 46) do vnitrostátního právního řádu.

48 V tomto ohledu stačí připomenout, že existence nesplnění povinnosti se posuzuje vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta

stanovená v odůvodněném stanovisku, a že změny, ke kterým došlo následovně, nemohou být Soudním dvorem brány v úvahu (viz zejména rozsudky ze dne 27. listopadu 1990, Komise v. Řecko, C-200/88, Recueil, s. I-4299, bod 13; ze dne 14. dubna 2005, Komise v. Řecko, C-22/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 19, a ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo, C-433/03, Sb. rozh. s. I-6985, bod 32).

49 V projednávaném případě je přitom nesporné, že po uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Nizozemské království nepřijalo opatření nezbytná pro ukončení vytýkaného nesplnění povinnosti.

50 S přihlédnutím k předcházejícím úvahám je žaloba podaná Komisí opodstatněná.

51 V důsledku toho je třeba konstatovat, že Nizozemské království tím, že na občany Unie neuplatňovalo směrnici 64/221, ale že na ně uplatňovalo obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků, které umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.

K nákladům řízení

52 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Nizozemské království nemělo ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Nizozemské království tím, že na občany Unie neuplatňovalo směrnici Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, ale že na ně uplatňovalo obecné právní předpisy týkající se cizích státních příslušníků, které umožňují vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.**

2) **Nizozemskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.